scheen over te gaan. „Licht vooruit", meldt plotseling Humke.

„Die ster heb ik ook reeds gezien," antwoordt rustig de officier en laat den kijker zinken.

„Ja, ik weet niet, maar een ster is dat niet, mijnheer Krapohl," meent stellig de matroos.

Beiden brachten mij rapport uit, en ik kwam vol verwachting op den toren. Ik nam den kijker en lachte: „Humke, je vergist je!"

Want ik zag tamelijk hoog boven de kim een fijn wit licht, dat, om het voor een scheepslicht te houden, voor zijn lichtsterkte reeds te hoog aan den horizon stond.

De bootsman bleef echter rustig bij zijn meening.

„Kapitein, een ster is dat niet."

Ik gaf Humke den kijker, dien hij echter dadelijk weer afzette en daarbij oordeelde:

„Met die dingen kan men toch niet behoorlijk zien."

Dan kneep hij de oogen tezamen, keek nog eens scherp en zei met beslistheid:

„En het is toch een licht en geen ster!"

We namen nu scherp verder waar, tot ik in den kijker eindelijk zien kon, hoe rechts naast het witte licht een rood schijnsel juist zichtbaar begon te worden. Nu wisten we, dat daarginds een stoomschip ons tegemoetkwam.

Ik hield het eerst voor een klein vaartuig, vooral omdat aanvankelijk de hoogte der beide lichten niet veel verschilde, het roode bakboordlicht van het schip dus niet veel lager onder het witte licht stond. Spoedig daarop echter moest ik mij reeds erover verbazen hoe snel de tusschenruimte tusschen de beide lichten begon te groeien.

Daaruit bleef slechts één conclusie mogelijk, dat het vaartuig buitengewoon snel naderde.

Terwijl ik nog daarover nadacht en mij reeds in gedachten een snelvarenden torpedojager voorstelde, ontdekte ik op betrekkelijk verren afstand achter de beide lichten iets, dat er als een wit bewogen schijnsel, als een zwak verlichte golf uitzag.

We konden absoluut niet uitmaken, wat dat nu weer te beteekenen had, tot ik bij mezelf zei, dat deze golf bij de lichten moest behooren, daar ze in hetzelfde tempo nader kwam. En zoowaar duurde het niet lang of daar teekenden zich sidderend in het scherpe glas, slechts flauw, als een donkere schemering, de reusachtige vormen van een grooten stoomer, die met geweldige verschansingen door den donkeren nacht aankwam. Het witte schijnsel was zijn spiegelgolf, die bij de kolossale afmetingen van het schip eerst nu op aanzienlijken afstand van de positielantaarns te zien was.

Wij staarden nog eenige oogenblikken ernaar toen wij vier omhoogstekende schoorsteenen ontdekten en het spoedig er over eens waren, dat we een heel grooten Cunarder voor ons moesten hebben, die met geblindeerde lichten, alleen met toplicht en positielantaarns varende, kwam aanbruisen.

Het was werkelijk een spookachtige verschijning, zooals het geweldige donkere schip door den nacht joeg; men behoeft niet bijzonder romantisch aangelegd te zijn, om zich hierbij een ontmoeting met den „Vliegenden Hollander" te kunnen voorstellen, terwijl onze Humke zijn gevoelens uitte met de woorden: „Jongens, wat een kerel!"

„Volle kracht vooruit!" en „Roer vlak stuurboord!" verwijderden wij ons uit den koers van den trotschen Cunarder, terwijl weer alle mannen van de afkomende wacht naar boven gekomen waren, om vanaf het dek en uit de luikgaten het schouwspel aan te zien. —

Ondanks scherpen uitkijk kwam ons de volgende dagen in 't geheel niets in 't zicht. Daar ook het weer verder goed bleef, droeg onze thuisreis nogmeer dan de heenreis het karakter van een gebeurlooze vreedzame handelsvaart.

Wij kwamen er eerst nu goed toe, om van de gemakkelijke en practische inwendige inrichting van het gansche schip, van de hutten en onzen gemoedelijken kleinen bak te profiteeren. Hoe dikwijls hebben we, wanneer we om de tafel in den bak verzameld waren en den grammophoon lieten spelen, dankbaar dengene herdacht, die voor onze boot niet alleen den zeewaardigen vorm uitvond, maar ook een inrichting voor haar bouwde waarin men, zelfs onder zee, heel dragelijk leven kon.

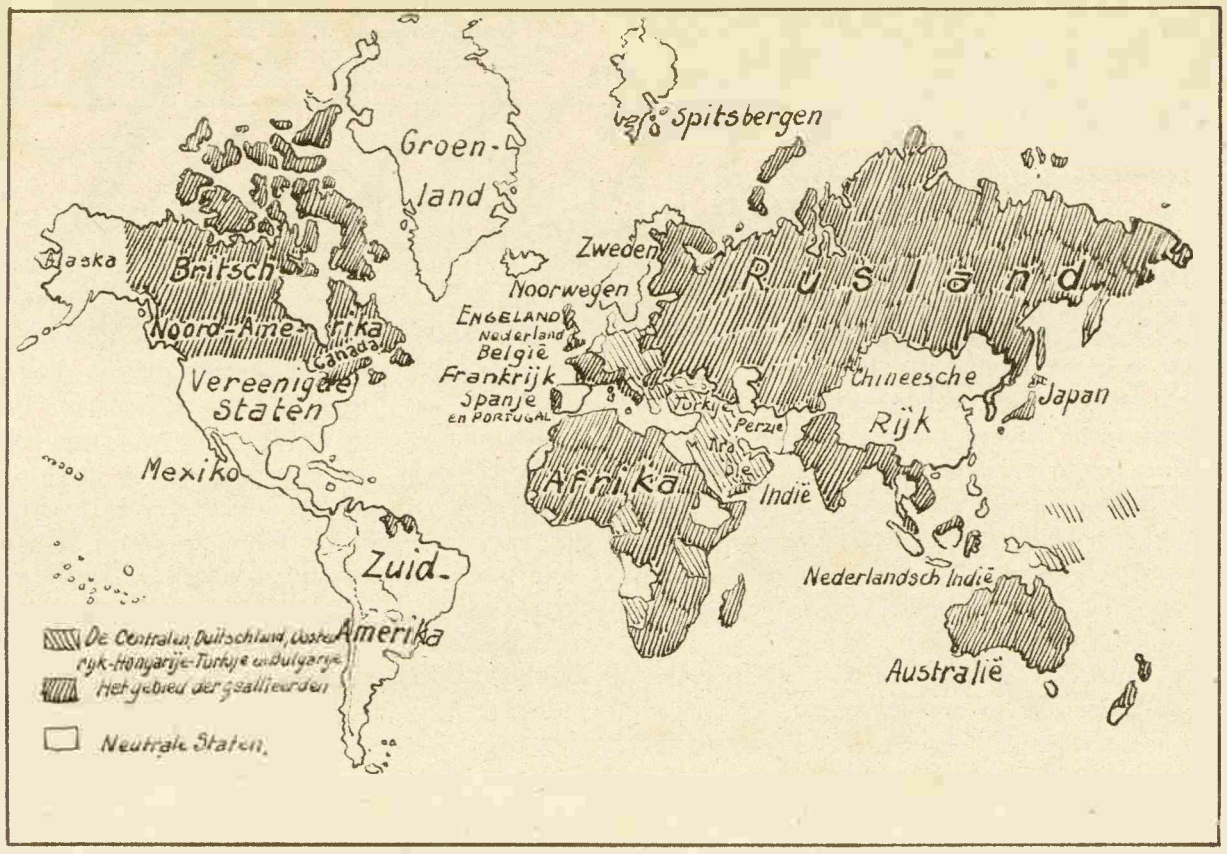
Wanneer onze brave Stucke, steeds even ernstig kijkend uit zijn eerlijk gezicht met de verbaasde uitdrukking en de lichtblonde haren, een flesch goeden Californischen rooden wijn voor ons neerzette, terwijl wij gemoedelijk „ergens" op den grond lagen en boven ons op X meter hoogte een flinke kanaalwind floot, dan kon men zichzelf zonder veel fantasie als een tweeden kapitein Nemo voorkomen, die met zijn hoogst moderne Nautilus in alle diepten kan afdalen en met de ongerechtigheid en heerschzucht van een zeker volk den draak steekt, vooropgesteld — dat men Jules Verne gelezen heeft.

Want ik moet tenslotte bekennen, hetgeen ik tot heden verzwegen had, wat ik angstvallig voor mij hield: ik ben eerst als handelsonderzeebootkapitein op mijn terugkeer van Amerika ertoe gekomen, een goed te voelen gebrek van mijn opvoeding te herstellen; wat ik in mijn jeugd verzuimd had, dat zou ik eerst op negen-en-veertig jarigen leeftijd inhalen, eerst in het stalen lichaam van „U-Deutschland" was het mij beschoren, met Jules Verne's „Twintigduizend mijlen onder zee" kennis te maken.

Door de beminnelijke opmerkzaamheid van een Amerikaanschen vriend was mij namelijk in Baltimore een boek gezonden, een boek — wat zal ik zeggen — om na te streven, tot een aansporing; een boek, dat tot titel droeg:

„20.000 leages under the sea"
for young people.

Ik heb het met belangstelling gelezen.

EEN TOTAAL OVERZICHT VAN HET GEBIED VAN DEN WERELDOORLOG.
Menigeen die het woord wereld-oorlog gebruikt, heeft zich misschien nog nooit een juist oordeel gevormd omtrent het gedeelte van den aardbodem, dat in oorlog is. Het bovenstaande kaartje toont duidelijk aan, welk een klein gedeelte van de wereld tot heden buiten den oorlog is gebleven, welk gedeelte in hoofdzaak bestaat uit de Vereenigde Staten, Zuid-Amerika, Zweden, Noorwegen, Denemarken, Nederland, Spanje en Zwitserland.

Wat zich verder nog op onze thuisreis voordeed, is spoedig verteld. Wij voeren onafgebroken vreedzaam voort, weken nog voor eenige stoomers op een verren afstand boven water uit, waarin wij langzamerhand een heele handigheid kregen, hadden meestal goed weer, een keer nevel en veel gladde zee.

Op een namiddag zat ik in mijn hut aan de schrijftafel, om te werken, toen ik uit de dichtbij gelegen centrale den roerganger het commando „stuurboord twintig" hoorde herhalen. Direct daarop kwam „bakboord tien", wat mij aanleiding gaf, nog voor de melding van den wachthebbenden officier kwam, aan dek te snellen.

Daar bood zich een merkwaardig schouwspel aan: rondom, zoo ver het oog reikte, was de zee bedekt met een veld van drijvende, donkere olievaten, waar wij ons netjes door heen laveeren moesten.

In 't eerste oogenblik hield ik de zwarte griezelige dingen, die daar voor ons op de golven dansten, voor een mijnenveld, tot ons de karakteristieke vorm van de scherpgekante vaten, zoogenaamde barrels, en hun inhoud, die zich gedeeltelijk over het water verbreidde, van hun onschuld overtuigden. In ieder geval moesten we voorzichtig door dezen vreemden aanplant heensturen, maar het veld was te groot, om zonder aanzienlijk koersverlies omgevaren te worden. Wij hebben het getal der vaten, die ons in 't zicht kwamen, op minstens duizend stuks geschat.

„Een mooie vooroefening", zei Krapohl, voor de sierlijkheid, waarmee we ons later door de Engelsche mijnenvelden kronkelen zullen. Ik geloof, dat wij de terugvaart door het Engelsche Kanaal riskeeren kunnen."

Zoo ging het dan meer dan een uur met halve kracht bakboord — stuurboord — bakboord; ook waren er scheepsresten te zien, zoodat men de gevolgtrekking van een verongelukten of in de lucht gevlogen stoomer maken kon.

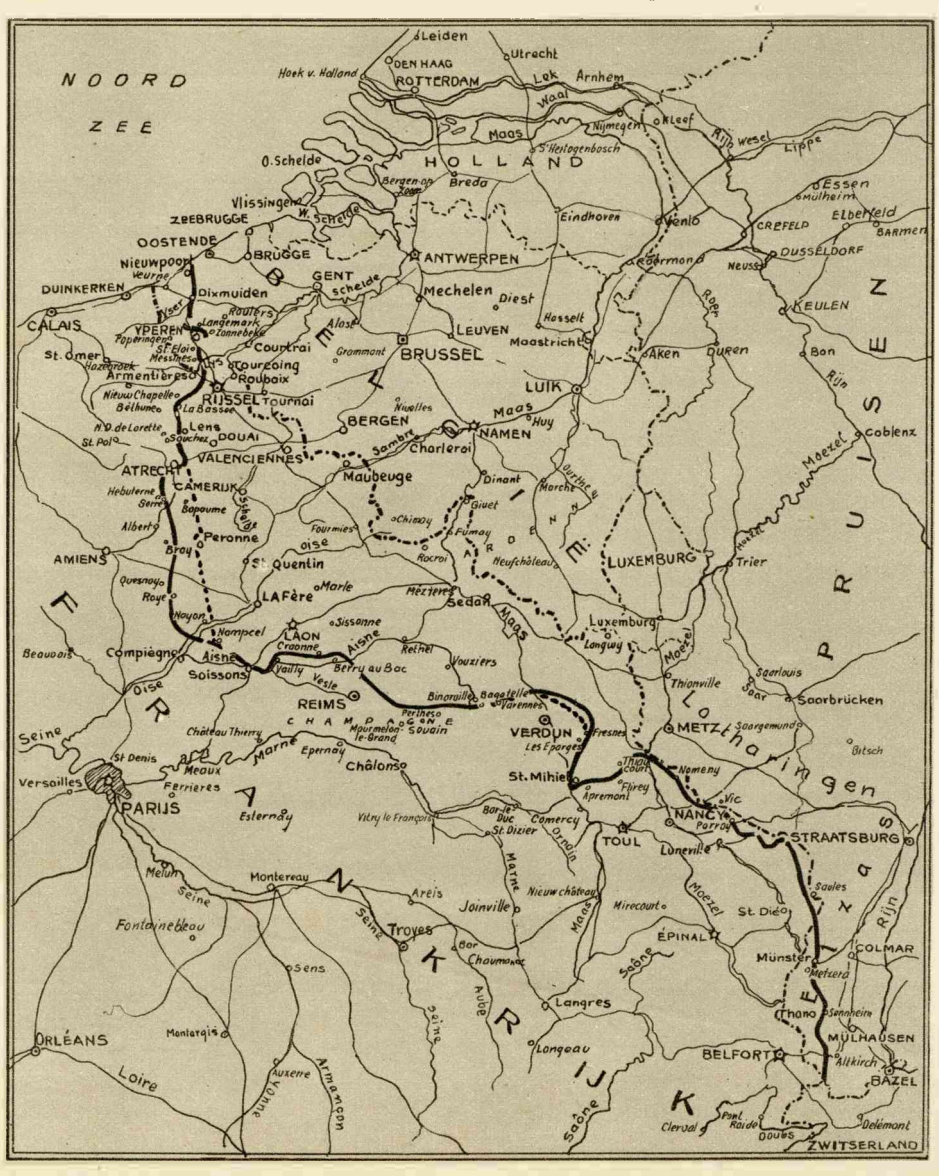
We moesten nu langzamerhand weer in het gebied van de Engelsche bewakingsvaartuigen gekomen zijn; de uitkijk werd verdubbeld, alles stond op de duikposten. Af en toe zagen wij vaartuigen, aan welker opmerkzaamheid we ons door duiken of koersverandering onttrokken. Aan een oorlogsschip, waarschijnlijk een kleinen Engelschen kruiser, ontnamen wij de mogelijkheid om ons ook maar te zien; toen we dan na een vaart van een uur onder water weer aan de oppervlakte wilden, zagen we uit elf meter diepte met den periscoop weer een Engelsch schip, gingen weer op twintig meter, en dit herhaalde zich nog drie keer.

's Middags doken we eindelijk voor goed op, bliezen de tanks leeg en voeren nu met volle kracht boven water.

Door goed weer begunstigd, naderden we tamelijk snel ons doel, toen we den Xden Augustus 's avonds om acht uur den ganschen horizon in 't rond een krans van witte lichten zagen.

Natuurlijk kwam de vrees in ons op, dat we omsingeld waren; draaiden wij naar stuurboord, dan zagen we de verwenschte lichten, draaiden we naar bakboord, dan was het niet anders.

(Wordt vervolgd.)

Het front in het Westen onderging ook slechts enkele kleine wijzigingen die wij met een stippellijn hebben aangegeven.